

NURCULUKTA YENİ DÖNEME DOĞRU - 4

Nurculukta Yeni Döneme Doğru - 4

KORKU DAĞLARI SARINCA

Risâle-i Nur hareketinin günümüze geliş serüvenini doğru anlayabilmek için „fetret döneminin“ mahiyetini detaylıca araştırmamız gerekiyor. Eylül 1980’den belki de zamanımıza uzanan „alacalı zamanları“ kastediyoruz. Karanlık ile aydınlığın, istibdat ile Hürriyet’in, yalan ile doğrunun, ihanet ve sadakatin, fukaralık ile rahat geçimin ve zulmet ile ziyanın birbirini kovaladığı dönemin evvelâ Nur Talebeleri, sonra başta Türkiye Müslümanları olmak üzere tüm Âlemi İslam için bir fetret dönemi olduğunu, şu labirentlerden kurtulup tarihe dışarıdan bakma fırsatı bulduğumuz zaman, daha açık biçimde anlayacağız ve hatta göreceğiz. İslâm Tarihi’nin yakın zamanlarda bu denli dehşetli ve uzunca bir tevakküfla yakalanmadığını düşünüyoruz.

Bu fetret dönemini planlayan global deccaliyetin, söz konusu dehşetli projesinde kullandığı en önemli unsurlarından bir tanesinin de „Korku“ olduğunda araştırmacılar ittifak ediyorlar. Gördüğünüz üzere, hadiseyi neredeyse kırk seneye yakın bir zaman sonra dönüp tahlil etmeye çalışıyoruz. Ne kadar gecikmişiz, değil mi? Korkunun 12 Eylül sürecindeki kullanımı ve rolünü doğru anlamak için de Hz. Üstad’a müracaat etmeliyiz. 1930’ların başlarından Kemalizm’in Sovyetler’deki Komünizme ve İngiltere’nin desasiasiyetine dayanarak „Kemalist ihtilalini“ en vahşi usullerle Anadolu’da tatbik koyulduğu günlerde ve Said Nursi’ye, rejimin Barla’yı cehennem yapmaya gayret ettiği zamanlarda Bediüzzaman, süfyanîyet ve deccaliyete karşı yepyeni stratejiler geliştirmiş. Kemalistlerin nifak, desise, entrika, şantaj ve korkutma dolu oyunlarına karşı Üstad da; başta talebeleri olmak üzere Kur’an Cephesi’nde konuşlanmış tüm Müslümanlara 29 Mektubun 6. Kısmını ders verecekti.

„Kur’ân-ı Hakîm’in tilmizlerini ve hadimlerini ikaz etmek ve aldanmamak için yazılmıştır.“ cümlesinin dibacesine aldığı ve şeytanların altı önemli desisesine karşı, bir nevi manevi zırh vazifesi görecektir Mektubat’taki orijinal metne havale ediyoruz... Rakibini elde etmek için evvelâ makam ve mevki düşkünlüğünü kullanan süfyanîyet ve

deccalîyetin; korkuyu, dünya geçimini ve malı, millîyetçiliği, enaniyeti ve iç içe tembellek, vücuduna hayatına düşkünlük ve vazifedarlığı işlediği bu altı hususlardan, yazımızda „Korku duygusunu“ öne çıkaracağız. Ve bu duygu ile İslamiyet düşmanlarının kırk seneye yakındır ehl-i îmânî ve bilhassa nurculara yaptıkları mezalimi birlikte seyretmeye çalışacağız.

12 Eylül İhtilali'nin mahiyetini bilemeyenler, 28 Şubat'ı müstakil bir “zındıka hareketi” zannederler. Halbuki Kemalîst Paşa'nın tespiti önemlidir: Ayrı bozulan 12 Eylül'e „balans ayarı” yapılmıştı. Burada kullandıkları aletlerin başında siyasal İslamcı Sincan Başkanı Bekir Yıldız'ın „Kudüs Mescid-i Aksa Tiyatrosu” olduğunu unutanlara hatırlatmak gerekir.

Korkunun ihtilalin başındaki kullanım biçimi ve dozajı önemliydi. Burada üç aşama takip ediliyordu: İlk aşamada dindarlara ve demokratlara yalın ve dehşetli bir şok yaşatılıyordu... Bazen üç ay süren nezarethaneler, işkenceler, sorgulamalar ve davadan vazgeçirilmeler... Bir kısım Nurcuları temsilen bazı şahsiyetler maalesef ilk istasyonda, “Kemalizm ile birlikte Nurculuğa” razı edildiler. İhtilalin başında kontrollü olarak ellerine verilen imkânları, geri alacakları tehdidine daha ciddi ve acımasız tehditler de eklenince hem nurcular arasında ve hem de temayüz etmiş diğer cemaat mensuplarında „devlet ile barış” perdesi altında, istikbalimizi de ipotek altına alan iş birliklerine gidildi.

İkinci aşamanın daha şiddetli olacağı malumdu. Her şeyleri ellerinden alınıyordu. Vazifelerine son verilerek çoluk çocuk sokak ortasında bırakılıyordu. Bu aşamayı da geçen çok az Müslümanın; deccalîyetin sofrasını elinin tersiyle ittiğini ve Rabbimizin verdiği kuru ekmekle yetindiklerini biliyorsunuz. Korkunun, diğer iki kategoriden farklı bir üçüncü aşaması vardı ki; Kemalîst ihtilalciler Türkiye'nin ve kısmen İslam dünyasının geleceğini „Korku ve teşvik arası” bir usul ile ipotek altına alacaklardı. Belki de bu safhada, muhataplarına müttefiki oldukları global gücü, global imkânlarla birlikte sunacaklardı, Kemalîstler; kendileri ile işbirliğine kail olanlara hem Türkiye'de, hem Avrupa - Amerika'da ve hem de Orta Asya'da birçok imkanlar vereceklerdi. Klasik ve lokal Kemalîst ihtilalin, Londra ve Washington üzerinden globalleştiği dönemlerdir, 1980 ler. Bu dönemdeki gazete arşivleri, size kimlerin deccalîyet - süfyanîyet ittifakıyla iş tuttuğu hakkında, az çok fikir verebilir. Birçoğu Darü'l Karara intikal ettiklerinden ne hadiselerle ne isimlere ve ne de sıfatlara temas etmeden, hissiyattan uzakça, yalnızca korku duygusunun dizayn ettiği o tarihin tahlilini, siz sevgili okuyucularımızın hikmetli ferasetlerine havale ediyorum.

İsterseniz burada, küçük bir ayrıntıyı birlikte tahattur edelim. Devlet içindeki “deccalîyet süfyanîyet” vazifelileri, hizaya çektikleri bir dinî cemaati, bir başka dinî cemaat ile zinhar dirsek temasından men ediyorlardı. Anlaşmayı imzalayanlar birbirlerini tanıdıkları ve birbirinden haberdar oldukları halde; genellikle „üç maymunu” tercih ediyorlardı. Yine onlar, devlet paralelinde yürüyorlar ve derin devletin işaret ettiği partilere rey veriyorlardı. Onlardan temayüz etmiş bazı şahsiyetlerin daha da ileri giderek parlamenter, bürokrat ve lokal siyasetin öncüleri konumuna kadar yükseldiklerini hatırlayabiliyoruz. Bir kısmı Rahmet-i Rahman'a gittiler... Rabbim hesaplarını kolaylaştırsın, diye dua ederiz.

Elbette ihtilalin „korkuyu kullanma” süreci, geçen zaman içinde şekil ve renk değiştirecekti. Keyfî tutuklama, zulüm ve her şeye el koyma dönemi, Özal'ın yerini sağlamaştırdığı ve neoliberallerin dümene oturdukları zamana kadar devam etmiştir... Sonra siyasetin yapısı gereği oyun ve desiselerde korku kullanılacaktı: M. Kemal, tesettür, Ayasofya, demokratlık, Said Nursî ve pratik din eğitimi konularında, Kemalîstler hiç ama hiç taviz vermediler. Millete ve bilhassa „siyasal İslam” üzerinden dindarlara verilen temelsiz bazı rüşvetlere takılan kişilerin, belki hâlâ 12 Eylül İhtilaline pozitif bakacaklarından korkmuyor da değiliz.

Kemalîst İhtilalcilerinin 12 Eylül emrini, neoconların o günkü ileri gelenlerinden CIA şefi Woollsy'den aldıklarını ve direkt Amerika ve İngiltere ile çalıştıklarını, araştırmacılar bile sonradan öğreneceklerdi. 1964'ten ta 1980'e demokratların liderliğini yapmış bir siyasetçinin isminin matbuat aleminden yasaklandığı bu korkunç dönemde, yine az çok korkmayan nurcuları. Medreselerinde ders okurlarken askerî jemselerle askerî garnizonlara götürülen bu Kur'an şakirtleri, oradan tahliye oldukları gün yine medreselerinde derslerine devam edeceklerdi. Deccalîyet ve süfyanîyetin korku ile bir türlü mağlup edemedikleri bu kahramanların çıkardıkları gazete ve dergiler de, manen kemalizme dehşetli darbeler indirmişti. Bu korkulu günlerde Yeni Asya 470 gün kapatılmış, temsilcileri sıkıyönetim mahkemelerini yurt tutmuşlardı.

Asker ve polis nurcuları tutuklamaya geldiklerinde, çekinmeye bedel adeta yarışarlardı. İstanbul'da katıldığım bir derse baskın yapılmış ve yalnızca bir Jemse gelmişti. Binbaşı derste Tam 200 kişi ile karşılaşınca, zamanı müsait olanları ve bir de askerî üniformalıları alıp götürmüştü. Bediüzzaman'ın hayatı, ortaya koyduğu eserleri, stratejisi ve mücadelesi,

medreselerde korkuyu silip süpürmüş. Korkunun, hayatı boyunca kendisinden “korku içinde” kaçtığı bir Üstadı takip edenlerle, “hiss-i havf” ile iş görmeye kalkışanların, mütemadiyen şaşkına döndüklerini de bilvesile vurgulamış olalım. Bu dönemde ihtilalcilerinin ısrarla ezmeye çalıştığı, varını yoğunu ellerinden aldığı ve hayat hakkı tanımadığı iki önemli grup vardı. Birincisi Nurcular, diğerleri de Neoliberalere teslim olmayan demokratlardı: Hapishaneler, sürgünler, gözaltılar ve tam yedi sene devam eden “korkutarak susturma” çabaları... Sevgili okuyucularımız şu satırları isim ve hadiselerle müşahhaslaştırmadığımızı belki alınacaklar. Acizane kanaatimce „arkaya bakıp” bizi üzecek, ehl-i imana hüsn-ü zann ve sevgimizi kıracak hallerden kaçınmamız daha iyi olur. Dünde yaşadıklarımızı ve bildiklerimizi anlatırsak, dostlarla barış ve kucaklaşma başka bahara kalır ki; münafık Kemalistlerin de hedefledikleri de budur.